

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וָאֶרָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ט' - חלק ג'

קונטרס 243

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אֲדָרָא כְּלִיל בְּמוֹחָא וּמְשׁוּם דְּאַתְּכְּלִיל בְּמוֹחָא וּבְחֵלְלָא
 חַד אֲתְכְּלִיל בְּקָלָא דְעֵייל בֵּיהּ. וּבְאֲדָרָא קְרִי בֵּיהּ
 שְׁמִיעָה. וּבְשְׁמִיעָה אֲתְכְּלִיל בֵּינָה. שְׁמַע: כְּלוּמַר, הֲבֵן
 אֲשֶׁתְּכַח (ס"א וְאֶסְתְּפֵל) דְּכָלָא בְּחַד מִתְקָלָא אֲתְקַל. וּמְלִין
 אֲלִין לְמֵאֲרִיהוֹן דְּמֵאֲרִין אֲתֵיְהֲבֵן, לְמִשְׁמַע וּלְאֶסְתְּפֵלָא
 וּלְמִנְדַּע.

תָּא חַזִּי, כְּתִיב, (חֲבֻקֻק א) "שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יְרֵאתִי וְגו',
 הָאִי קָרָא אֲשֶׁתְּמוֹדַע, דְּכַד נְבִיאָה קְדִישָׁא,
 (ס"א מְהִימְנָא) שְׁמַע, וְאֶסְתְּפֵל, וְיַדַּע, וְקָאִים עַל תְּקוּנִין
 אֲלִין, כְּתִיב יְרֵאתִי, תַּמָּן יָאוּת הוּא לְדַחֲלָא וּלְאֲתַבְר
 קַמִּיהּ, הָאִי בְּזַעִיר אֲפִין אֲתַמַּר.

ספר נפלאות הזוהר

והגאון רבי משה צדקה שליט"א ראש ישיבת פרת יוסף, אמר לי ששמע מאביו
 הוא מרן הגאון רבי יהודה צדקה זכר צדיק לברכה, שהרידב"ז (שפכר הזכרונות אותו לעיל)
 אמר על רבינו הן איש חי, שהוא היה הרבן של כל בני הגולה.

ס) בשמים ובמתיבתא דרקיע נתקבלה תורתו של רבינו

ובקאמת לא רק זאת שתורתו של רבינו היתה מכרזת עליו בכל העולם כלו, והיתה
 מקבלת ורצויה על כל חכמי דורו, אלא אפלו גם בשמים ובמתיבתא דרקיע נתקבלה
 תורתו של רבינו והספיקו עליה שהיא תורת אמת ומפומא דקודשא בריך הוא, וזה
 נודע על ידי המעשה המפלא והמפרכס אשר היה בשנת תשט"ו על ילד אשר נולד
 למשפחה מעדת החסידים בירושלים, וכאשר היה בן ארבע שנים לערך, ראו כלם
 שהיה בקי ואומר בעל פה בש"ס ובראשונים דברים שלא שמעה אָזְנוֹ בְּגִלְגוּל זֶה

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמָדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֶפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֲגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכֵן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כַּד אֶסְתַּפֵּל וַיַּדַּע מַה כָּתִיב. יי פִּעְלָךְ בְּקֶרֶב שָׁנִים
חַיִּיהוּ. הַאִי לְעֵתִיךְ יוֹמִין אֶתְמַר. וּבְכָל אֶתְר
דִּישְׁתַּכַּח, יי יי, בִּיּוֹ"ד ה"א תְּרִי זְמַנִּי, אוּ בְּאַלְף דְּל"ת,
וַיּוֹ"ד ה"א, חַד לְזַעִיר אֲפִין, וְחַד לְעֵתִיקָא דְעֵתִיקוּן.
וְאַף עַל גַּב דְּכֻלְהוּ חַד, וְחַד שְׁמָא אֲקָרוּ.

וְתַנִּינָן אֵימְתֵי אֲקָרִי שֵׁם מְלָא. בְּזִמְנָא דְכָתִיב יי
אֱלֹהִים. דְּהַאִי הוּא שֵׁם מְלָא דְעֵתִיךְ דְּכָלָא,
וְדִזְעִיר אֲנַפִּין. וְכָלָא הוּא שֵׁם מְלָא אֲקָרִי. וְשִׂאֵר לָא
אֲקָרִי שֵׁם מְלָא, כְּמָה דְאֻקְיָמְנָא, (בראשית ב) וַיִּטַּע יי
אֱלֹהִים, שֵׁם מְלָא בְּנִטְיָעוֹת גִּנְתָּא. וּבְכָל אֶתְר, יי

ספר נפלאות הזוהר

כָּלֵל. (והביא מעשה זה גם מן הסטייפּעלער בעל הקהלות יַעֲקֹב בְּסִפְרוֹ חַי עוֹלָם פְּרָק י"ב עַנְן שֵׁם.
וְאַנִּי שְׁמַעְתִּי מַעֲשֵׂה זֶה עִם כָּל פְּרָטִיו מִפִּי אֲחִיו הַגְּדוֹל שֶׁל אוֹתוֹ יֵלֵךְ שָׁנָה כָּאֵן בְּשִׁכְנוּתָנוּ בְּכַנֵּי בְּרַק)
[וְאַנִּי הִקְטַן גַּם כֵּן בְּחַנְתִּי אוֹתוֹ] וְהִנֵּה הָיוּ הִרְבֵּה תַלְמִידֵי חֲכָמִים שֶׁבָּאוּ לְרֵאוֹת וּלְבַחֵן
אֶת הַיֵּלֵד הַפְּלֵא הַזֶּה, וּבִינֵיהֶם הָיָה מִן רֵאשׁ יְשִׁיבַת פְּרַת יוֹסֵף הַגָּאוֹן רַבִּי יְהוּדָה
צְדָקָה זָכַר צְדִיק לְבִרְכָּהּ, וּכְפִי שְׁשִׁמְעֵתִי מִפִּי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ סָאֵלִם הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ
(הַמוֹצֵיא לְאוֹר אֶת כְּתָבִי רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים הַתְּרָשִׁים).

סא) תורתו של רבינו היא כתורת הראשונים ומקבלת ורצויה בשמים
ומפי רבי יַעֲקֹב כֵּהֵן הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ (בעל הוצאת ספרים "שיח ישראלי"), אֲשֶׁר
שְׁמָעוּ מִפִּי הַגָּאוֹן רַבִּי יְהוּדָה צְדָקָה הַגִּזְכָּר לְעִיל שְׁהַעֲרִיד שֶׁהוּא בְּחֵן אֶת הַיֵּלֵד הַמְּפֵלָא
הַהוּא גַם עַל סֵפֶר הַבֵּן אִישׁ חַי וְגַם אוֹתוֹ יַדַּע (וכן שְׁמַעְתִּי מִפִּי מִן הַגָּאוֹן רַבִּי אַרְיֵה יְהוּדָה

ובא ראה, לא שעה אחת היא בוכה על ישראל, אלא בכל זמן וזמן שהם בגלות, ולכן הקדוש ברוך הוא גרם למצריים קול, שכתוב (שמות יא) והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר פמיהו לא נהיתה וגו'. והזמין להם קולות אחרים באותם הצפרדעים שהרימו קולות במעיהם, והיו נופלים בשוקים כמו מתים.

והעל הצפרדע. היתה אחת והולידה, והתמלאה הארץ מהם. והיו כלן מוסרות עצמן לאש, שכתוב ובתנוריה ובמשארותיה. ומה היו אומרות? (תהלים סו) באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה. ואם תאמר, אם כך מה אכפת למצרים שכל אותן הצפרדעים נכנסות לאש? אלא כלן נכנסות לאש והולכות בתנור ולא מתות. ואותן שמות מה עשו? לחם היה בתנור, ונכנסות לתוך הלחם ומתבקעות, ויוצאות מהן אחרות ונשאבות לתוך הלחם. באו לאכל ממנו, אותה פת הפכה לצפרדע במעיהם ורוקדות, ומרימות קולות עד שהיו מתים, וזה קשה להם מהכל. בא ראה, כתוב ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתה ובחדר משפכה ועל משתה. פרעה לקה ראשון מפלם, ויותר מפלם, כדי שיהיה שם האלוה מברך מן העולם ועד העולם, שהוא פוקד מעשי בני אדם בכל מה שעושים.

כתוב (בראשית יב) ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. פסוק זה לדרשה הוא בא. שלשה פרעה כאן. אחד באותו זמן, ואחד בימי יוסף, ואחד בימי משה שהלקהו במקלו. (הפסוק הזה בלו התקיים בפרעה הראשון, אבל בשעה וכו') (הפסוק הזה התקיים).

האשה בית פרעה. האי קרא לדרשא הוא דאתא. תלת פרעה (דף ע"ב א) הקא. חד, בההוא זמנא. וחד, ביומוי דיוסף. וחד, ביומוי דמשה דאלקי בקולפווי. (ס"א האי קרא בלא אתקיים בפרעה קדמאה אבל בשעתא וכו') (והיא קרא אתקיים).

והא חזי, לאו שעתא חדא, איהי דככת עליהו דישראל, אלא בכל זמנא וזמנא דאינון בגלותא. ובגניי כף, קדשא ברין הוא גרם לון קלא למצראי, דכתיב, (שמות י"א) והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר פמיהו לא נהיתה וגו'. וזמין לון קלין אחרנין, באינון עורדענין, דרמאן קלין במעיהו, והוה נפלי בשוקי כמתים.

והעל הצפרדע, חדא הות, ואולידת, ואתמליית ארעא מינייהו. והוה כלהו מסרין גרמיהו לאשא, דכתיב ובתנוריה ובמשארותיה, ומאי הוה אמרו. (תהלים ס"ו) באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה. ואי תימא אי הכי מאי איכפת להו למצראי דעאלין לאשא כל אינון עורדענין, אלא כלהו עאלין לאשא ואזלין בתנורא ולא מתין. ואינון דמתין מאי קא עבדי. נהמא הוה בתנורא ועאלין בגו נהמא ומתבקעין ונפקי מינייהו אחרנין ואשתאבין בנהמא. אתו למיכל מינה ההוא פתא אתהדרו עורדענייא במעיהו ורקדן ורמאן קלין עד דהו מתים. ודא קשייא לון מפלא.

הא חזי כתיב ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתה ובחדר משפכה ועל משתה. פרעה איהו אלקי קדמאה מפלהו ויתיר מפלהו. ליהווי שמיה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא דהוא פקיד עובדין דבני נשא בכל מה דעבדי.

כתוב (בראשית י"ב) ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה ותקח

פְּרַעָה קְדָמָא, בְּשַׁעְתָּהּ דְּאַתְנָסִיבַת שְׂרָה
לְגַבְיָהּ, רְמָזוּ לְאוּמַנִּין, וְצִיּוּרוֹ הֵהוּא
דִּיּוֹקְנָא בְּאַדְרִיָּה, עַל עַרְסִיָּה בְּכוּתְלָא, לֹא נַח
דַּעֲתִיָּה, עַד דַּעֲבָדוּ דִּיּוֹקְנָא דְשְׂרָה בְּנִסְיורוֹ, וְכַד
סָלִיק לְעַרְסִיָּה, סָלִיק לָהּ עַמְיָה. כָּל מְלֻפָּא
דְּאַתָּא אֲבַתְרִיָּה, הָוָה חֲמִי הֵהוּא דִּיּוֹקְנָא
מְצִיּוּרָא צִיּוּרָא, וְהוּוּ עֲאֲלִין קַמְיָה בְּדִיחִין, כַּד
סָלִיק לְעַרְסִיָּה הָוָה אַתְהֵינִי בְּהֵהוּא צִיּוּר. בְּגִין
כַּף, מְלֻפָּא אֲלֵקֵי הָכָא יִתִּיר מְכֻלָּא. (תא חו') הֵיִינוּ
דְּכַתִּיב, וּבַחֲדָר מִשְׁכַּבְךָ וְעַל מִטְתְּךָ. וּלְכַתֵּר,
וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבְעַמְךָ. וּבְכַלְהוּ לֹא כְּתִיב עַל
מִטְתָּם, אֶלָּא לִיָּה בְּלַחֲדוּדִיָּה.

רְבִי אַבָּא פְּתַח, כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל
הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מְלֵא אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים
הוֹלְכִים שָׁם הֵם שְׂבִיִּים לְלַכְתָּ. הַאי קָרָא
אַתְמַר, וְאַמְרִי לִיָּה חֲבַרְיָא. אֲבָל תָּא חֲזִי, כַּד
אֵינְנוּ נַחֲלִין עֲאֲלִין לְגוּ יַמָּא, וְיַמָּא נְקִיט לֹון,
וְשָׂאִיב לֹון בְּגוּיָּהּ, בְּגִין דְּקַפָּאן מִיָּא בְּגוּ יַמָּא,
וְהֵהוּא גְּלִידוֹ שָׂאִיב כָּל מִיָּא דְּעֲאֲלִין בֵּיָּה,
וּלְכַתֵּר נְפִיקִין מִיָּא בְּתוֹקְפָא דְּדָרוּם, וְאַשְׁקִי ית
כָּל חַיּוֹת בְּרָא, כְּמָה דְּאַתָּ אֲמַר (תהלים ק"ד) יִשְׁקוּ
כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי.

(וְהוּוּ הַטּוֹבֵר חֲכָא) וְתָא חֲזִי, יַמָּא דְּקַפָּא שְׂאִיב כָּל
מִיָּא, וְאַשְׁתְּרִי בְּתוֹקְפָא דְּדָרוּם, כְּמָה
דְּאַתְמַר, וּבְגִין כַּף אֵינְנוּ מְלֵא, וְאַתְמַר.

וְהָא אַתְעָרוּ בֵּיָּה חֲבַרְיָא. אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים
הוֹלְכִים שָׁם הֵם שְׂבִיִּים לְלַכְתָּ. מְאִי טַעֲמָא
הֵם שְׂבִיִּים. בְּגִין דִּהֵהוּא נַהֲר דְּנִגִיד וְנְפִיק
מַעַדָּן לֹא פְּסִיק לְעֲלָמִין, וְהוּא אֲפִיק תְּדִיר
מִיָּא לְיַמָּא, וְעַל דָּא, מִיּוֹן שְׂבִיִּין לְלַכְתָּ, וְתַבִּין,
וְאַזְלִין וְתַבִּין, וְלֹא פְּסִיקִין לְעֲלָמִין. וְכַד אִיָּהוּ
תַב לְלַכְתָּ, בְּגִין לְמַהֲרָ לְאַשְׁקָאָה לְכֻלָּא, וְאַתִּי
רוּחַ צְפוֹן וְקָפִי מִיָּא, וְרוּחָא דְּדָרוּם דְּאִיָּהוּ

פְּרַעָה הֵרָאוּשׁוֹן, בְּשַׁעָה שְׁנִלְקַחָה
שְׂרָה אֲלִיו, רְמָזוּ לְאַמְנִים וְצִיּוּרוֹ
בְּחֲדָרוֹ אֶת דְּמוּתָהּ עַל מִטְתוֹ
בְּכַתְלָא. לֹא נַחָה דַּעֲתוֹ עַד שֶׁעָשׂוּ
אֶת דְּמוּתָהּ שֶׁל שְׂרָה עַל לִיחַ עַץ,
וּכְשֶׁהִיָּה עוֹלָה לְמִטְתוֹ, הֵעֲלָה
אוֹתָהּ עִמּוֹ. כָּל מְלֻפָּא שְׂבָא אַחֲרֵי
הִיָּה רוּאָה אוֹתוֹ דִּיּוֹקְנָא מְצִיּוּר
בְּצִיּוּר, וְהִיָּו נְכַנְסִים לְפָנָיו
בְּדַחְנִים, וּכְשֶׁעוֹלָה לְמִטְתוֹ הִיָּה
נִהְיָה מְאוּתוֹ צִיּוּר, לְכַן הַמְּלֻפָּא
לָקַח כַּאֲן יוֹתֵר מִהַכֵּל. (בא ור'אה)
הֵיָּנוּ מַה שְׂכַתוּב וּבְחֲדָר מִשְׁכַּבְךָ
וְעַל מִטְתְּךָ, וְאַחַר כַּף וּבְבֵית
עַבְדֶּיךָ וּבְעַמְךָ. וּבְכַלְס לֹא כְּתוּב
עַל מִטְתָּם, אֶלָּא רַק לוֹ לְבָדוֹ.

רְבִי אַבָּא פְּתַח, (קהלת א) כָּל
הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם
אֵינְנוּ מְלֵא אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים
הוֹלְכִים שָׁם הֵם שְׂבִיִּים לְלַכְתָּ.
פְּסוּק זֶה נִגְמַר וְאַמְרוּ אוֹתוֹ
הַחֲבַרְיִים, אֲבָל בֵּא רָאָה, כְּשֶׁאוֹתָם
נַחֲלִים נְכַנְסִים לְתוֹךְ הַיָּם, וְהַיָּם
לוֹקַח אוֹתָם וְשׂוֹאֵב אוֹתָם לְתוֹכוֹ
בְּשִׁבִיל שְׁקוּפָאִים הַמִּים בְּתוֹךְ
הַיָּם, וְאוֹתוֹ הַקָּרַח שׂוֹאֵב אֶת
הַמִּים שֶׁנְּכַנְסוּ בוֹ, וְאַחַר כַּף יוֹצֵאִים
הַמִּים בְּתַקְפָּה שֶׁל הַדָּרוּם, וּמִשְׁקָה
אֶת כָּל חַיּוֹת הַשָּׂדֶה, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר

(תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי.
וְכֵּן רָאָה, יָם שְׁקוּפָא שׂוֹאֵב אֶת
כָּל הַמִּים וּמִפְשִׁיר בְּכַח הַדָּרוּם
כְּמוֹ שְׂנַתְבָּאָר, וּמִשׁוּם כַּף אֵינְנוּ
מְלֵא, וְנִגְמַר.

וְהַרְרִי הַתְּעוּרָרוּ בוֹ הַחֲבַרְיִים, אֶל
מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם
שְׂבִיִּים לְלַכְתָּ. מַה הַטַּעַם הֵם
שְׂבִיִּים? מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ נִהָר
שְׁשׂוּפַע וְיוֹצֵא מַעַדָּן לֹא פּוֹסֵק
לְעוֹלָמִים, וְהוּא מוֹצֵא תְּמִיד מִים
לַיָּם, וְעַל זֶה הַמִּים שְׂבִיִּים לְלַכְתָּ,
וְשְׂבִיִּים, וְהוֹלְכִים וְשְׂבִיִּים, וְלֹא
פּוֹסְקִים לְעוֹלָמִים. וּכְשֶׁהוּא שֵׁב
לְלַכְתָּ, כְּדִי לְלַכְתָּ לְהַשְׁקוֹת אֶת

הכל, ובגאה רוח צפון והמים
קופאים, ורוח הדרום שהיא
חמימה, (מפשידה) מטילה אותם
ללכת לכל צד. ועל זה הים הזה
יושב בין שני הצדדים הללו,
ובשבים הוא עומד, ואננות
הולכות ונוסעות לכל צד.

בא ראה, כשהמלך בא למטתו
בשעה שנחלק הלילה, רוח צפון
מתעוררת, שהיא מעוררת
חביבות לגבירה, שאלמלא רוח
הצפון אין מתחבר המלך עמה,
משום שמצפון מתחילה
חביבות, כמו שנאמר (שיר ב)
שמאלו תחת לראשי ודרום
מחבק באהבה, שכתוב וימינו
תחבקני. ואז פמה בדחנים
מעוררים שירה עד שבא הבקר,
שכתוב (איוב לח) ברן יחד פוככי
בקר ויריעו כל בני אלהים.

ובשבא הבקר, כל העליונים
והתחתונים אומרים שירה,
וישראל כמו כן למטה, שכתוב
(ישעיה סב) המזפירים את ה' אל דמי
לכם. אל דמי לכם למטה דוקא
ובליהו.

בשנחלק הלילה, אותם
שתשוקתם להזכיר תמיד את
הקדוש ברוך הוא, לא נותנים
שנה ללב, ועומדים להזכיר את
הקדוש ברוך הוא. כשעולה
הבקר, מקדימים לבית הפנסט
ומשבחים את הקדוש ברוך הוא,
וכן אחר חצות היום, וכן בלילה
כשנחשף ונדבק הלילה בחשך
ולן השמש, ועל אלה כתוב
המזפירים את ה' אל דמי לכם.
וזה עם ישראל הקדוש.

ורבן הזכרים הקדוש ברוך הוא
במצרים ועלה על פרעה, אלו
שלא שוככים יומם וליילה, ומי
הם? צפרדעים, שקולם לא שוכף
תמיד, משום שהחזיק בעם
הוא, ולא היה איש במצרים שיכל

חמימא, (ס"א שרי) שדי לון למתה ללל סטר. ועל
דא, האי ימא יתיב בין תרי סטרי אלין,
ובגניניהו קיימא, וארביז אזלין ונטלין לכל
סטר.

הא חזי, פד מלפא, אתי לערסיה, בשעתא
דאתפליג ליליא, רוחא דצפון אתער,
דאיהו אתער חביבותא לגבי מטרוניתא,
דאלמלא אתערותא דצפון, לא אתחבר מלפא
בהדה, בגין דצפון שארי חביבותא, פמה
דאתמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי.
ודרום חביק ברחימו דכתיב וימינו תחבקני,
פדין פמה בדיחין מתערין שירתא, עד דאתי
צפרא, דכתיב, (איוב ל"ח) ברן יחד פוככי בקר
ויריעו כל בני אלהים.

וכד אתי צפרא, פלהו עלאי ותתאי אמרי
שירתא, וישראל פגוונא דא לתתא,
דכתיב, (ישעיה ס"ב) המזפירים את יי' אל דמי
לכם. אל דמי לכם לתתא דייקא. (פלילה).

כד אתפליג ליליא, אינון דתיאובתא דילהון
לאדפרא תדיר לקודשא ברין הוא, לא
יהבי שכיבו ללפא, וקיימין לאדפרא ליה
לקודשא ברין הוא. פד סליק צפרא מקדימין
לבי כנישתא, ומשבחאן ליה לקודשא ברין
הוא. וכן בתר פלגות יומא. וכן בליליא, פד
אתחשף ואתדבק ליליא בחשוכא, ובת
שמשא. על אלין פתיב המזפירים את יי' אל
דמי לכם. ודא עמא קדישא דישראל.

ועל דא, אדפר לון קדשא ברין הוא במצרים,
וסליק על פרעה, אלין דלא משתככי
ימא ולייליא, ומאן אינון. עורדענא,
דקלהון לא משתכף תדיר, בגין דאתקיף
בעמא קדישא, דלא משתככי ימא וליילי,
הקדוש שלא שוככים ימים ולילות לשבח את הקדוש ברוך

לדבר זה עם זה, ומהם נשחתה
הארץ, ומקולם היו יונקים
וילדים קטנים מתים.

ואם תאמר, איך לא יכלו להרג
אותם? אלא אם הרים אדם מקל
או אבן להרג אחת, התבקעה
ויצאו ממנה שש מתוך מעיה,
והולכות ומקלקלות את הארץ
עד שהיה מהנמנע לקרב אליהם.
בא וראה כמה נהרות, כמה
יאורים יוצאים מתוך הים
העליון, כשנמשכים ומפשירים
המים ומתחלקים כמה נחלים
לכמה צדדים, לכמה יאורים,
לכמה נהרות. החלק של המנה
של צד מצרים הם המים
המרחשים האלה, שאין לה מים
שיוצאים מתוך הים שלא
מוציאים דגים למיניהם.

מי הם הדגים? אותם שליחים
בעולם ממנים לעשות את רצון
אדונם, ממנים ברוח של חכמה.
ועל זה שנינו, יש מים מגדלים
חכמים, ויש מים מגדלים
טפשים, לפי אותם נהרות
שמתחלקים לכל הצדדים.

ובאן נהרות מצרים מגדלים בעלי
כשפים, דגים בסוגים שונים,
בעשר דרגות של כשפים, שכתוב
(דברים ח) קוסם, קסמים, מעונן,
ומנחש, ומכשף, וחובר, חבר,
ושואל אוב, וידעוני, ודורש אל
המתים. הרי עשרה מינים של
חכמת המכשפים.

ובאותו זמן הושיט הקדוש ברוך
הוא אצבע שלו ובלבל אותם
נחלים ונהרות של מצרים, ונמנעו
אותם הדגים של החכמה שלהם.
אחד התהפך לדם, ואחד שהעלו
הדגים קולות ושכל הדגים תלויים בלי
תועלת, ולא באה עליהם רוח של
אותן חכמות.

לשבתא ליה לקודשא בריהּ הוא. ולא הוה בר
נש במצרים, דיכיל למשתעי בהדי הדדי.
ומנייהו אתחבלת ארעא. ומקלהון הוו ינוקין
ורביין מתין.

ואי תימא היך לא יכלין לקטלא לון. אלא, אי
ארים בר נש חוטרא, או אבנא, לקטלא
חדא, אתבקעת, ונפקין שית מינה, מגו
מעָהא, ואזלי וטרטשי בארעא, עד דהוי,
מתמנע למקרב בהו.

הא חזי, כמה נהרין, כמה יאורין, נפקא מגו
ימא עלאה, פד אתמשכן ומשתרין מיא,
ומתפלגין (דף ל' ע"ב) כמה נחליו, לכמה סטרין,
לכמה יאורין, לכמה נהרין. וחולקא דממנא
דסטרא דמצרים אינון מיין מרחשן אליון,
דלית לה מיין דנפקין מגו ימא, דלא מפקי
נונין לזניין.

מאן אינון נונין. אינון שליחן בעלמא, ממנן
למעבד רעותא דמאריהון, ממנן ברוחא
דחכמתא. ועל דא תניין, אית מיין מגדליון
חכימיון. ואית מיין מגדליון טפשוין. לפום
אינון נהרין דמתחלקין לכל סטרין.

והכא נהרי דמצראי, מגדליון מארי דחרשוין,
נונין בסיטין קפיטין בעשר דרגין
דחרשוין, דכתיב, (דברים י"ח) קוסם, קסמים,
מעונן, ומנחש, ומכשף, וחובר חבר, ושואל
אוב, וידעוני, ודורש אל המתים. הא עשר
זינין דחכמתא דחרשויא.

ובהווא זמנא, אושיט קדשא בריהּ הוא
אצבעא דידיה, ובלבל אינון נחליון
נהרין דמצראי, ואתמנעו אינון נוני דחכמתא
דילהון. חד אתהפך לדמא, וחד דסליקו נוני
קליון, (דבוליהו נונין תליון) בלא תועלתא, ולא אתי
עליהו רוחא דאינון חכמתן.

ערב - באותה דגמא, שערבב להם מיני חכמה שלהם, ולא יכל להדבק, ולא עוד, אלא אפלו שאלה שנמצאו בארץ, משחיתים אותם בארץ ומשחיתים את דרכיהם. ערב, מה זה ערב? ערוביאי, כמו שנאמר ובגד כלאים. ערובין - (ויקרא ט) שדף לא תזרע כלאים. מינים רבים בהרמת יד.

בא ראה כמה פחות התעוררו למעלה כאחד, ובלבל אותם הקדוש ברוך הוא כאחד כדי לבלבל את הכח הפקוף שלהם למעלה. וכל אותן גבורות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים, בידי אחת זה היה, שהרים ידו עליהם למעלה ולמטה, ומשם אבדה חכמת מצרים, שכתוב (ישעיה כט) ואבדה חכמת חכמי ובינת נבניו תסתתר.

ובא ראה, כתוב (שם ט) וסכסכתי מצרים במצרים. מצרים - למעלה, במצרים - למטה. משום שאותם חילות למעלה ממנים על החילות של מטה, והתערבו כלם. התערבו למעלה, שלא היו המצרים יכולים להתקשר לכשפיהם, באותם מקומות שהיו מתקשרים בהתחלה, שהרי התבלבלו, ועל זה הביא עליהם ערב, חיות שהיו מערבות זה בזה. בנים - שעלה עפר הארץ. ובא ראה, כל פרי שגולד בארץ, מחיל שלמעלה ממנה שנזרע עליה הוא, והכל היה כמו שלמעלה.

ובא ראה, שבעה רקיעים עשה הקדוש ברוך הוא, כמו זה שבע ארצות. ואותם תחומים שגפרדים במקומם. שבעה רקיעים למעלה, שבעה תחומי ארץ למעלה, כמו כן למטה גפרדות הדגות, שבעה רקיעים, ושבעה תחומי ארץ. והרי פשוה

ערוב: פי האי גוונא, דערבב לון זיני דחכמתא דילהון, ולא יכלין לאתדבקה, ולא עוד, אלא אפילו דהני דאשתכחו בארעא, מחבלן לון בארעא, ומחבלן אורחיהו. ערוב, מאי ערוב. ערוביאי. כמה דאת אמר (ויקרא י"ט) ובגד כלאים. ערובין: (ויקרא י"ט) שדף לא תזרע כלאים: זינין סגיאין בארמות ידא.

הא חזי, כמה חילין אתערו לעילא כחד, ובלבל לון קדשא בריך הוא כחדא, בגין לבלבלא חייליהו תקיפא לעילא. וכל אינון גבורין דעבד קדשא בריך הוא במצרים, בידי חדא הוה, דארים ידיה עליהו, לעילא ותתא, ומתמן אתאבידת חכמתא דמצרים, דכתיב (ישעיה כ"ט) ואבדה חכמת חכמי ובינת נבניו תסתתר.

ותא חזי, פתיב, (ישעיה י"ט) וסכסכתי מצרים במצרים. מצרים לעילא, במצרים לתתא. בגין דאינון חילין לעילא, ממנון על חילין דלתתא, ואתערבו כלהו. אתערבו לעילא, דלא הוו מצראי יכלי לאתקשרא בחרשייהו, באינון דוכתי דהוו מתקשרי בקדמיתא, דהא אתבלבלו. ועל דא אייתי עליהו ערוב, חיוון דהוו מתערבי דא בדא. בנים, דסלקא עפרא דארעא. ותא חזי, כל איבא דאתילידת בארעא, מחילא דלעילא ממנא דאזדרע עלה איהו, וכלא הוה כגוונא דלעילא.

ותא חזי, שבעה רקיעין עבד קדשא בריך הוא, כגוונא דא שבעה ארעאן. ואינון תחומין דמתפרשן בדוכתייהו. שבעה רקיעין לעילא, שבעה תחומי ארעא לעילא, פהאי גוונא לתתא מתפרשן דרגין, שבעה רקיעין, ושבעה תחומי ארעא. והא אוקמוהו חבריאי,

החברים, בשבע ארצות כגלדי
בצלים זה על זה.

ואותם שבעה תחומים של הארץ
למעלה, כל אחד ואחד ונפרדים
לשבעים ממנים ונפרדים לעשרה, והם
מתחלקים לשבעים ממנים
שממנים על שבעים עמים,
ואותה ארץ תחום לכל עם ועם
סביב הארץ הקדושה של ישראל,
כמו שנאמר (שיר א) הנה מטתו
שלשלמה ששים גבורים סביב
לה מגבורי ישראל. ועשרה
בתוכם טמונים, והם שבעים
שסובבים את הארץ הקדושה,
וזוהו למעלה כמו זה למטה.

ובאר ראה, אותה ארץ התחום של
חלק מצרים, באותו זמן הושיט
הקדוש ברוך הוא אצבעו, ונולדו
להבות אש באותו תחום,
והתיבשו כל אותם תחומים
שמרפכים במים. וכל הירק של
המים שנובעים אז למטה, נראו
הכנים מעפר הארץ.

והרי נאמר שאהרן היה מכה,
אבל משום זה אהרן היה מכה,
להראות שמינו של הקדוש ברוך
הוא שוברת שונאים, כמו שנאמר
(שמות טו) מינד' ה' תרעץ אויב. כמו
זה עתיד הקדוש ברוך הוא
להביא על העיר רומא רבתי,
שכתוב (ישעיה לד) ונהפכו נחליה
לזפת ועפרה לגפירית. ועל זה, כל
עפר הארץ היה כנים בכל ארץ
מצרים.

רבי יהודה ורבי חייא היו הולכים
בדרך. אמר רבי חייא, כשחברים
הולכים בדרך, צריכים ללכת בלב
אחד, ואם נפגשו או שהולכים
עמם הרשעים של העולם, או בני
אדם שאינם מהיכל המלך,
צריכים להפרד מהם. מנין לנו?
מכלל, שכתוב (במדבר יד) ועבדי
כלב עקב היתה רוח אחרת עמו
וימלא אחר. מה זה רוח אחרת?

בשבעה ארעין כסופטא דא על דא.
ואינון שבעה תחומי ארעא לעילא, פל חד
וחד (מתפרשא לשבעין ממנו)
מתפרשן לעשר, ואינון מתפלגאן
לשבעין ממנו, דממנו על
שבעין עמין. וההוא ארעא, תחומא
דכל עמא ועמא, סחרא לארעא
קדישא דישראל. כמה דאת
אמר (שיר השירים ג) הנה מטתו
שלשלמה ששים גבורים סביב
לה מגבורי ישראל ועשרה
בגווייהו טמירין, ואינון שבעין
דסחרן ארעא קדישא. ודא הוא
לעילא, פגוונא דא לתתא.

והא חזי, ההוא ארעא, תחומא
דחולקא דמצראי, בההוא זמנא,
אוישט קדשא ברין הוא אצבעא
דיליה, ואתילידו טפסירין
בההוא תחומא, ואתיבשו כל
אינון תחומין דרפיכו מיא.
וכל ירוקא דמין דנבעין, פדין
לתתא, אתחזיאו קלמין
מעפרא דארעא.

והא אתמר דאהרן הוה מחי.
אבל בגין דא אהרן הוה מחי,
לאחזאה דימינא דקודשא
ברין הוא תבר לשנאין, כמה דאת
אמר, (שמות ט"ו) ימינד' יי' תרעץ
אויב. פגוונא דא, זמין קדשא
ברין הוא לאייתאה על קרתא
דרומי רבתא, דכתוב, (ישעיה ל"ד)
ונהפכו נחליה לזפת ועפרה
לגפירית. ועל דא, פל עפר
הארץ היה כנים בכל ארץ מצרים.

רבי יהודה ורבי חייא, הוו אזלי
באורחא. אמר רבי חייא, חברייא
כד אינון באורחא, (דף ע"א ט"ב)
בעיין למהך בלבא חד. ואי
אייערעו, או אזלי בגווייהו
חייבי עלמא, או בני נשא
דלאו אינון מהיכלא דמלכא,
בעו לאתפרשא מנייהו. מנא לן.
מכלל, דכתוב, (במדבר י"ד)
ועבדי כלב עקב היתה רוח
אחרת עמו וימלא אחר. מאי
רוח אחרת. דאתפרש

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

ספרי הזוהר בכל בית! 12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלה,
 ספר הזוהר הקדוש
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

"בהאי חבורא דיק
 דאיהו ספרי הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

מאגר
 ספרי הזוהר
 הקדוש
 הגדול
 בעולם!

"הוצרות הזוהר"
 תקליטור
 גרסה 1

מסע
 הזוהר
 העולמי

נחל לכיש 24/8 - בית שמש
 054-843-6784
 "קול הזוהר"
 שיעורים באוהר היומי בטלפון
 0722-990044

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

קול
 הרשב"י
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.